

Arrest

nr. 205 341 van 14 juni 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ACER
Brugstraat 5 bus 18
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 juni 2018 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 juni 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 juni 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. PEKER, die loco advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster wordt op 8 juni 2018 aangetroffen in België, terwijl zij werkzaam is als poetsvrouw in een horecazaak in Antwerpen.

Eveneens op 8 juni 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens en met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissingen worden verzoekster op dezelfde datum ter kennis gebracht.

Het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens is gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

naam: [E.]

voornaam: [A.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats:

nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, ALIAS: [E.A.K.] [°...] - Syrië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Antwerpen op 8.06.2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

x 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene bleek op 8.06.2018 aan het werk te zijn in restaurant [C.] te Antwerpen als poetsvrouw zonder in het bezit te zijn van een arbeidskaart OF beroepskaart. Er zal ten laste van betrokkene een proces-verbaal opgesteld worden door de sociale inspectie wegens zwartwerk.

Betrokkene werd gehoord op 8.06.2018 door de politiezone van Antwerpen en verklaart dat ze geen familie of vrienden heeft in België. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. Ze verklaart wel vrienden te hebben in België. Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De ‘gewone’ sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd.

Betrokkene werd gehoord op 8.06.2018 door de politiezone van Antwerpen en verklaart dat ze epilepsie heeft en hiervoor medicatie neemt. Ze toont echter niet aan dat deze medische problemen haar belemmeren te reizen of terug te keren naar haar land van herkomst.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verklaart op 8.06.2018 aan de politie van Antwerpen dat ze reeds 1 jaar en 8 maanden in België verblijft. Betrokkene heeft gedurende deze periode echter geen enkele poging ondernomen om haar verblijf in België te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terughrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene verklaart aan de politie van Antwerpen [E.A.K.] te heten, geboren op 7.07.1978 en van Syrische Nationaliteit te zijn. Uit onderzoek blijkt echter dat de werkelijke identiteit van betrokkene de volgende betreft: [E.A.], geboren op 10.05.1988 en van Marokkaanse nationaliteit. Betrokkene hield

haar ware identiteit dus verborgen en probeerde de Belgische autoriteiten te misleiden door een valse identiteit op te geven.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Antwerpen op 8.06.2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verklaart op 8.06.2018 aan de politie van Antwerpen dat ze reeds 1 jaar en 8 maanden in België verblijft. Betrokkene heeft gedurende deze periode echter geen enkele poging ondernomen om haar verblijf in België te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene verklaart aan de politie van Antwerpen [E.A.K.] te heten, geboren op 7.07.1978 en van Syrische Nationaliteit te zijn. Uit onderzoek blijkt echter dat de werkelijke identiteit van betrokkene de volgende betreft: [E.A.], geboren op 10.05.1988 en van Marokkaanse nationaliteit. Betrokkene hield haar ware identiteit dus verborgen en probeerde de Belgische autoriteiten te misleiden door een valse identiteit op te geven.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

Betrokkene bleek op 8.06.2018 aan het werk te zijn in restaurant [C.] te Antwerpen als poetsvrouw zonder in het bezit te zijn van een arbeidskaart OF beroepskaart. Er zal ten laste van betrokkene een proces-verbaal opgesteld worden door de sociale inspectie wegens zwartwerk.

Betrokkene werd gehoord op 8.06.2018 door de politiezone van Antwerpen en verklaart dat ze geen familie of vrienden heeft in België. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. Ze verklaart wel vrienden te hebben in België. Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd.

Betrokkene werd gehoord op 8.06.2018 door de politiezone van Antwerpen en verklaart dat ze in België is voor een beter leven. Ze verklaart dat ze niet kan terugkeren naar haar land van herkomst omdat ze problemen heeft met haar familie. Ze verklaart dat haar familie waarschijnlijk niet wil dat ze terugkeert en als ze terugkeert, verwacht betrokkene grote problemen. We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in het (land waarnaar zij teruggesteerd wordt) een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene werd gehoord op 8.06.2018 door de politiezone van Antwerpen en verklaart dat ze epilepsie heeft en hiervoor medicatie neemt. Ze toont echter niet aan dat deze medische problemen haar belemmeren te reizen of terug te keren naar haar land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

[...]."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7 van deze wet, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. In zoverre de vordering ook is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering onontvankelijk is.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Verzoekster betoogt dat zij van haar vrijheid is beroofd en aldus het uiterst dringend karakter van de vordering afdoende blijkt. Dit kan worden aangenomen. Aangezien vaststaat dat verzoekster is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet en gelet op de bepalingen van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dient het imminent karakter van de tenuitvoerlegging van de bestreden verwijderingsmaatregel te worden aangenomen. Verweerder betwist dit ook niet in de nota met opmerkingen.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: EVRM), is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Čonka/ België*, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie*-karakter ervan. Dit *prima facie*-onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces, toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich hebben voltrokken, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden zijn geschorst.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van die aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan een schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van het “*algemeen rechtsbeginsel ‘fair balance’*”.

Zij licht het middel toe als volgt:

“*Geschonden bepalingen en bespreking:*

1.

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd. De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn. Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;
- c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

In casu is de bestreden beslissing dd. 08.06.2018 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

De motivering van de bestreden beslissing is niet afdoende zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen. Er ontbreken de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing.

De bestreden beslissing is niet gemotiveerd aan de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom het bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekster werd betekend.

Verweerster heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.

Verweerster beperkt zich door te stellen dat verzoekster geen geldig paspoort heeft op dit ogenblik en niet van een geldig visum/verblijfstitel en dat verzoekster zonder in het bezit te zijn van een arbeidskaart of beroepskaart als poetsvrouw aan het werk was. Dat de beslissing uitermate gebrekkig is gemotiveerd en bovendien niet klopt.

Verweerster heeft geen rekening gehouden met het feit dat haar sociale belangen in België situeren noch naar haar medische situatie.

Dat de beslissing uitermate gebrekkig is gemotiveerd en bovendien niet klopt.

De bestreden beslissing is dan ook onjuist.

[...]

Op datum van 08.06.2018 wordt verweerster door de politie aangehouden. Zij zou betrappt zijn op zwartwerk. Verwerende partij verwijst hiervoor naar een PV dat door de politie werd opgesteld.

Tot grote verbazing van verzoekster hebben de politiediensten verzoekster aangehouden en meegenomen naar het politiekantoor om haar een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 septies) afleveren zonder uitvoeringstermijn. Hierdoor kan zij gedwongen het land worden uitgezet.

Het was de eerste keer dat verzoekster door de overheidsdiensten werd aangehouden.

Normalerweise zou aan verzoekster een bijlage 13 afgeleverd worden om binnen een bepaalde termijn vrijwillig te vertrekken en bijgevolg het grondgebied te verlaten.

In casu werd aan verzoekster geen termijn verleend om het grondgebied vrijwillig te verlaten omdat er een risico bestaat voor onderduiken.

Verwerende partij heeft hiervoor toepassing gemaakt van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet.
Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

[...]

Met andere woorden: toegepast in huidige zaak dient enkel in geval van een risico op onderduiken geen termijn voor vrijwillig vertrek worden toegestaan. De verwerende partij heeft onder andere met betrekking tot dat punt de wet geschonden.

In de bestreden beslissing wordt vermeld dat in hoofde van verzoekster een risico op onderduiken bestaat.

De memorie van toelichting omschrijft het risico op onderduiken als volgt: "feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, terugdrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem genomen of voorzien wordt"

In casu wordt door verwerende partij in de bestreden niet naar artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet verwezen.

In die zin is er ook een schending aangezien verwerende partij dit artikel negens in de bestreden beslissing vermeldt.

Verder tracht zij een aantal criteria aan te halen.

De criteria die zij heeft aangehaald en bestempeld als zijnde een risico op onderduiken zijn niet voldoende gemotiveerd.

De volgende criteria werden aangehaald:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn

Betrokkene verklaart op 8.06.2018 aan de politie van Antwerpen dat ze reeds 1 jaar en 8 maanden in België verblijft. Betrokkene heeft gedurende deze periode echter geen enkele paging ondernomen om haar verblijf in België te regulariseren.

Verzoekster was in afwachting van het verzamelen van nodige documenten om een verblijfsaanvraag in te dienen.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene verklaart aan de politie van Antwerpen [E.A.K.] te heten, geboren op 7.07.1978 en van Syrische nationaliteit te zijn. Uit onderzoek blijkt echter dat de werkelijke identiteit van betrokkene de volgende betreft: [E.A.], geboren op 10.05.1988 en van Marokkaanse nationaliteit. Betrokkene hield haar ware identiteit dus verborgen en probeerde de Belgische autoriteiten te misleiden door een valse identiteit op te geven.

Verzoekster heeft haar ware identiteit niet verborgen gehouden aangezien ze toch gekend was bij de Belgische autoriteiten. Zoniet zouden de Belgische autoriteiten haar identiteit niet kunnen achterhalen.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

Deze criterium kan absoluut niet weerhouden aangezien verzoekster in illegaal verblijf werd aangetroffen zodat ze zich ook niet kon aanmelden bij de bevoegde gemeente.

In casu heeft verwerende partij geen voldoende individueel onderzoek gedaan naar de leefomstandigheden van verzoekster. Dit blijkt ook uit de gebrekkige motivering.

Het volstaat niet dat wanneer verzoekster mbt het risico tot onderduiken voldoet aan één van de criteria om te besluiten dat er risico op onderduiken bestaat.

De voorbereidende werken tonen dat de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij mbt de beoordeling van het risico op onderduiken sterk beperkt wordt.

Eén en ander dient geconcretiseerd en sterk onderbouwd worden, wat in casu niet het geval is.

Verzoekster heeft 3 tantes en 2 kozijnen.

De tantes noemen: [E.A.K.] en [E.A.F.], beiden wonende in Gent. De derde tante noemt [E.A.M.], dewelke in Sint-Niklaas woont.

Haar twee kozijnen zijnde [N.H.] (uit Antwerpen) en [M.E.K.] (uit Borgerhout) hadden regelmatig contact met verzoekster.

Om deze reden dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet

Verwerende partij heeft helemaal geen poging ondernomen om rekening te houden met het sociaal leven van verzoekster noch met haar medische toestand.

In het kader van van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet diende zij een uitgebreid onderzoek te doen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Verzoekster lijdt aan epilepsie en neemt hier medicatie voor.

Verweerster heeft niet voldoende rekening gehouden met haar ziekte noch met haar problemen in haar thuisland Marokko.

Verweerster heeft door haar houding geen toetsing aan artikel 3 EVRM gedaan.

Gezien het ontbreken van motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken van verzoekster is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.

Wanneer niet blijkt uit de motivering van de beslissing dat de overheid onderzocht heeft of de ziekte, ingeroepen door de aanvrager, een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, schendt die maatregel artikel 3 EVRM.

Dat verzoekende partij dienaangaande opmerkt dat de motivatie van verweerder gestoeld is op onjuiste feiten en derhalve niet afdoende is.

De bestreden beslissing is dan ook onjuist.

Schending van artikel 8 EVRM, schending van het algemeen rechtsbeginsel ‘fair balance’

Manifest schending van artikel 8 EVRM wegens geen toetsing in de bestreden beslissing.

Nergens maar ook nergens in de bestreden beslissing wordt er melding gemaakt van artikel 8 EVRM.

Verzoekster heeft verschillende familieleden in België. Haar partner is verblijfsgerechtigd in België.

Zij heeft 3 tantes en 2 kozijnen.

De tantes noemen: [E.A.K.] en [E.A.F.], beiden wonende in Gent. De derde tante noemt [E.A.M.], dewelke in Sint-Niklaas woont.

Haar twee kozijnen zijnde [N.H.] (uit Antwerpen) en [M.E.K.] (uit Borgerhout) hadden regelmatig contact met verzoekster.

“Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis”.

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: *“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van ’s lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

In casu is er geen toetsing aan artikel 8 EVRM.

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een gezinsleven (artikel 8 EVRM) al dan niet schendt. Zij moeten een belangenafweging (‘fair balance’-toets) maken: dat is een afweging tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de staat. In die afweging moet de overheid voldoende gewicht toekennen aan het gezinsleven van partijen.

Het Hof herhaalt zijn vaste rechtspraak dat artikel 8 EVRM geen algemene verplichting inhoudt voor een staat om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan.

Toch kan er soms een positieve verplichting bestaan voor een staat om een toelating tot verblijf te geven om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen. Of er al dan niet zo'n positieve verplichting bestaat, hangt enerzijds af van de bijzondere omstandigheden van de betrokken vreemdeling, en anderzijds van het algemeen belang van de staat. Dit is de 'fair balance'-toets.

De RVV heeft in haar arrest van 13.1.2016 met nr. 159.789 duidelijk uiteengezet dat afweging van de individuele belangen en de algemene belangen in concreto dienen te gebeuren.

Bij de belangenafweging moet de staat onder meer rekening houden met de volgende elementen:

- de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing naar het land van bestemming,*
- de omvang van de banden in de staat,*
- de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.*
- de vraag of de vreemdeling wist, op het moment dat hij het gezinsleven creëerde, dat het voortbestaan van dit gezinsleven van bij het begin onzeker was omwille van zijn precair verblijf. Als dit het geval is, volgt uit vaste rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een derdelands familielid slechts in uitzonderlijke omstandigheden een schending kan uitmaken van artikel 8 EVRM.*
- Tot slot moet het hoger belang van het kind in overweging genomen worden, wanneer kinderen betrokken zijn bij de verblijfsaanvraag. Het Hof herhaalt zijn rechtspraak dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationale recht, dat in alle beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, hun belangen van het hoogste belang zijn.*

In casu is de 'fair balance'-toets niet gebeurd.

Het middel is ontvankelijk en gegrond."

3.3.2.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de determinerende motieven weer op basis waarvan deze is genomen. In tegenstelling tot hetgeen verzoekster voorhoudt, kunnen in deze beslissing de juridische en feitelijke gegevens worden gelezen die hebben geleid tot deze beslissing.

Verzoekster wordt zo bevel gegeven om het grondgebied te verlaten enerzijds op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en omdat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van een geldig paspoort en van een geldig visum of geldige verblijfstitel en anderzijds op grond van artikel 7, eerste lid, 8° van de Vreemdelingenwet en omdat zij een beroepsactiviteit als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de hiervoor vereiste machtiging.

Er wordt verder geduid dat verzoekster geen termijn voor vrijwillig vertrek krijgt toegekend. In dit verband wordt toepassing gemaakt van artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet. Verweerder is van mening dat er een risico op onderduiken bestaat. Drie argumenten, gesteund op de objectieve criteria zoals vervat in artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet waarnaar verzoekster zelf verwijst, worden in dit verband naar voor gebracht. In de eerste plaats wordt vastgesteld dat verzoekster na een illegale binnenkomst of tijdens een illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek om internationale bescherming indiende binnen de door de wet voorziene termijn. Zij heeft geen enkele poging gedaan om haar verblijf in regel te stellen tijdens haar verklaarde verblijf van 1 jaar en 8 maanden in België. In de tweede plaats wordt vastgesteld dat verzoekster valse of misleidende informatie heeft gebruikt, waar zij initieel tegenover de politiediensten voorhield van Syrische nationaliteit te zijn en haar werkelijke identiteit verborgen hield. In de derde plaats wordt vastgesteld dat verzoekster niet meewerkt of niet heeft meegewerkt met de overheden. Er wordt geduid dat verzoekster zich niet aanmeldde bij de

gemeente binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn en zij geen bewijs levert dat zij op hotel logeert.

Verweerder wijst verder op de verklaringen van verzoekster dat ze geen familie heeft in België. Zij verklaarde wel vrienden te hebben in dit land. In dit verband motiveert hij dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM. Verweerder wijst verder op verzoeksters verklaring dat zij epilepsie heeft en hiervoor medicatie neemt. Hij is echter van mening dat niet wordt aangetoond dat deze medische problemen verzoekster verhinderen te reizen of terug te keren naar haar herkomstland. Waar verzoekster nog verklaarde niet te kunnen terugkeren naar haar herkomstland omdat ze daar problemen heeft met haar familie, stelt verweerder dat aan de hand van dit ongestaafd betoog niet blijkt dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn die kunnen wijzen op een schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoekster houdt ten onrechte voor dat uit de motivering van de bestreden beslissing op geen enkele wijze blijkt dat haar sociale belangen in België en haar medische situatie in rekening zijn gebracht. Zij houdt ook onterecht voor dat in de bestreden beslissing geen enkele melding wordt gemaakt van artikel 8 van het EVRM, of in dit verband geen enkele motivering is voorzien of toetsing is gebeurd.

Verzoekster stelt nog dat niet wordt gemotiveerd over “de voorgebrachte stukken”. Zij verduidelijkt echter niet op welke stukken zij dan doelt. Er blijkt niet dat zij stukken heeft voorgelegd aan het bestuur. Dit betoog is dan ook niet dienstig.

Op lezing van de motivering van de bestreden beslissing, en waar hierin wordt ingegaan op verzoeksters verklaringen dat zij geen familie heeft in België maar dat zij hier wel vrienden heeft, dat zij epilepsie heeft waarvoor zij medicatie neemt en dat zij in haar land van herkomst problemen vreest met haar familie, lijkt te moeten worden aangenomen dat wel degelijk een zekere belangenafweging werd doorgevoerd.

De voorziene motivering verschaft verzoekster prima facie het genoemde inzicht en laat haar aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Hiermee is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt. Verzoekster geeft er in haar middel ook blijk van kennis te hebben kunnen nemen van de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, waar zij hiertegen inhoudelijke grieven ontwikkelt. Zij maakt op het eerste zicht niet aannemelijk dat een specifiek element ten onrechte onbesproken is gebleven in de bestreden beslissing.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.3.2.2.2. Het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

In casu wordt verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° en 8° van de Vreemdelingenwet. Deze bepalingen luiden als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

[...]

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;”.

Verzoekster betwist niet dat zij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten, nu zij niet in bezit is van een geldig paspoort en van een geldig visum of een geldige

verblijfstitel. Zij betwist evenmin dat zij werkzaam was als poetsvrouw zonder te beschikken over een arbeids- of beroepskaart. Zij weerlegt op het eerste zicht dus niet dat er grond was om haar een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven op grond van voormelde bepalingen in artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster gaat echter niet akkoord met de beslissing om haar geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen. Deze beslissing is gegrond op artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet. Er wordt geoordeeld dat er in hoofde van verzoekster een risico op onderduiken bestaat.

De in casu relevante bepalingen van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1 De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

[...]

§ 2 [...]

§ 3 Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

[...]

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Met de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen (BS 12 maart 2018, inwerkingtreding 22 maart 2018) werd artikel 1, § 1, 11° van de Vreemdelingenwet in volgende zin werd gewijzigd:

“Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder:

[...]

11° risico op onderduiken: het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in §2 zal onderduiken;”

Artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet, ingevoegd bij voormelde wet van 21 november 2017, luidt:

“Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :

1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;

2° de betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt;

3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden:

a) een overdrachts-, teruggrijpings- of verwijderingsmaatregel;

b) een inreisverbod dat noch opgeheven, noch opgeschort is;

c) een minder dwingende maatregel dan een vrijheidsberovende maatregel die erop gericht is om zijn overdracht, teruggrijping of zijn verwijdering te garanderen, ongeacht of het om een vrijheidsbeperkende maatregel of een andere maatregel gaat;

d) een vrijheidsbeperkende maatregel die erop gericht is om de openbare orde of de nationale veiligheid te garanderen;

e) een door een andere lidstaat genomen maatregel die gelijkwaardig is aan de maatregelen bedoeld in a), b), c) of d);

5° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk en/of in een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd;

6° de betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een teruggedrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend;

7° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij zijn vingerafdrukken reeds heeft gegeven in een andere Staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, na een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend;

8° de betrokkene heeft in het Rijk of in een of meerdere andere lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing of die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid;

9° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij vroeger reeds een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in een andere staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming;

10° de betrokkene heeft verklaard of uit zijn dossier blijkt dat hij voor andere doeleinden dan de doeleinden waarvoor hij een verzoek om internationale bescherming of een verblijfsaanvraag heeft ingediend naar het Rijk gekomen is;

11° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een geldboete omdat hij een kennelijk onrechtmatig beroep heeft ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.”

Thans bevat artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet dus een lijst van elf objectieve criteria voor het vaststellen van een risico op onderduiken. In de voorbereidende werken kan worden gelezen dat deze elf objectieve criteria het mogelijk maken om het risico op onderduiken te beoordelen en vast te stellen. Meer bepaald gaat het om feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat er een reëel en actueel risico is dat de betrokkene zich zal onttrekken aan de verwijderings-, teruggedrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem wordt genomen of voorzien (*Parl.St. Kamer 2016/2017, doc nr. 54-2548/001, p. 18*).

In casu blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat verweerder een risico op onderduiken heeft vastgesteld aan de hand van de objectieve criteria zoals deze zijn voorzien in artikel 1, § 2, 1°, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet. Deze gehanteerde objectieve criteria zijn woordelijk opgenomen in de bestreden beslissing, waarna een concrete duiding wordt gegeven waarom in casu deze criteria volgens verweerder spelen en wijzen op een risico op onderduiken. Verzoekster, die zelf verwijst naar artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet, kan dus niet dienstig voorhouden als zou uit de bestreden beslissing niet blijken dat het risico op onderduiken is vastgesteld aan de hand van de in deze bepaling voorziene wettelijke en objectieve criteria. Het gegeven dat artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet zelf nergens wordt vermeld in de bestreden beslissing, doet geen afbreuk aan deze vaststelling en kan op het eerste zicht niet leiden tot de nietigverklaring van de beslissing.

Verweerder verwijst in de bestreden beslissing allereerst naar het objectieve criterium dat de betrokkene na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag heeft ingediend, of zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door de wet voorziene termijn heeft gedaan. Hij stelt vast dat verzoekster geen enkele poging heeft gedaan om haar verblijf in regel te stellen tijdens haar verklaarde verblijf van 1 jaar en 8 maanden in België.

Door thans voor te houden dat zij in afwachting was van het verzamelen van de nodige documenten om een verblijfsaanvraag in te dienen, weerlegt verzoekster op het eerste zicht de vaststelling niet dat zij naliet om na haar illegale binnenkomst of tijdens haar illegaal verblijf een verblijfsaanvraag in te dienen en zij evenmin een verzoek om internationale bescherming indiende binnen de door de wet voorziene termijn. Zij brengt ook geen begin van bewijs naar voor dat zij dan daadwerkelijk reeds stappen heeft ondernomen om het indienen van een verblijfsaanvraag voor te bereiden, zoals het verzamelen van stukken of het contacteren van een raadsman met het oog op het indienen van een verblijfsaanvraag.

Verweerder maakt vervolgens toepassing van het criterium dat de betrokkene in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige

middelen heeft gebruikt. Hij stelt vast dat verzoekster valse of misleidende informatie heeft gebruikt, waar zij initieel tegenover de politiediensten voorhield van Syrische nationaliteit te zijn en haar werkelijke identiteit verborgen hield.

Verzoekster houdt thans voor dat zij haar ware identiteit niet verborgen hield, omdat zij toch was gekend bij de Belgische autoriteiten. Dit laatste leidt zij blijkbaar af uit het gegeven dat haar echte identiteit door de Belgische autoriteiten werd achterhaald. Met dit betoog weerlegt verzoekster op het eerste zicht de vaststelling niet dat zij initieel tegenover de politiediensten een andere identiteit aannam en voorhield afkomstig te zijn uit Syrië. Dit vindt ook steun in het politieverslag zoals opgenomen in het administratief dossier. Gelet op de stukken van het administratief dossier dient te worden aangenomen dat de ware identiteit van verzoekster werd achterhaald door haar vingerafdrukken te vergelijken met het Visa Informatie Systeem. Hieruit bleek dat verzoekster op 28 september 2016 door Spanje een Schengen-visum werd toegekend. Gelet op deze vaststelling dat verzoekster aanvankelijk haar ware identiteit achterhield en voorhield afkomstig te zijn uit Syrië, kon in alle redelijkheid worden geoordeeld dat verzoekster misleidende informatie heeft gebruikt ten overstaan van de Belgische autoriteiten en hieruit een risico volgt dat zij zich wil onttrekken aan een verwijderingsprocedure.

Op het eerste zicht dient te worden aangenomen dat het risico op onderduiken reeds voldoende grondslag vindt in de toepassing van de objectieve criteria zoals vervat in artikel 1, § 2, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet en waar het bestuur vaststelde dat verzoekster reeds lange tijd in illegaal verblijf is zonder dat zij op enig ogenblik een verblijfsaanvraag of verzoek om internationale bescherming indiende en zij initieel misleidende of valse informatie gebruikte omtrent haar identiteit en nationaliteit. Verzoekster kan op het eerste zicht niet worden gevolgd in haar betoog dat dit risico op onderduiken niet op voldoende individuele wijze is onderbouwd en geconcretiseerd. De toepassing van het derde criterium in artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet is een bijkomend, overtollig motief wat het risico op onderduiken en de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek betreft. Hierop dient niet verder te worden ingegaan.

Verzoekster wijst er nog op dat het pas de eerste keer is dat zij door de Belgische autoriteiten werd tegengehouden. Zij toont echter niet aan dat in deze situatie de wetgever heeft voorzien dat altijd een termijn voor vrijwillig vertrek moet worden toegekend en geen toepassing kan worden gemaakt van de voorziene wettelijke en objectieve criteria voor het risico op onderduiken. Zij toont hiermee op het eerste zicht ook nog niet aan dat op kennelijke onredelijke wijze met toepassing van de objectieve criteria zoals vervat in artikel 1, § 2, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet in haar situatie een risico op onderduiken is vastgesteld. Ook door op zeer algemene wijze te stellen dat geen voldoende individueel onderzoek blijkt naar haar leefomstandigheden, toont zij prima facie niet aan dat enige specifieke omstandigheid ten onrechte niet in rekening is genomen of kennelijk onredelijk werd gehandeld waar een risico op onderduiken werd vastgesteld.

Verzoekster stelt vervolgens 3 tantes en 2 kozijnen te hebben die verblijven in België. Zij legt evenwel geen stukken voor die aantonen dat het daadwerkelijk gaat om familieleden van haar en evenmin dat zij dan hechte banden heeft met deze personen. Zij legt ook geen stukken voor waaruit kan blijken dat deze personen effectief in België verblijven. Bovendien licht zij evenmin toe waarom het gegeven dat zij familieleden zou hebben in België het vastgestelde risico op onderduiken onderuit haalt. Er kan dan ook op het eerste zicht niet worden vastgesteld dat verweerder ten onrechte geen rekening hield met de aanwezigheid van familieleden in België.

In het licht van de voorgaande bespreking weerlegt verzoekster op het eerste zicht de motivering niet waarbij een risico op onderduiken wordt vastgesteld. Zij brengt geen overtuigende argumenten naar voor die de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen, onderuit kunnen halen.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert ten slotte dat verweerder rekening hield met verzoeksters verklaringen hier vrienden te hebben en epilepsie te hebben waarvoor zij medicatie neemt. De uiteenzetting van verzoekster laat op het eerste zicht niet toe vast te stellen dat de in dit verband voorziene motivering is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk is.

Prima facie laat de uiteenzetting van verzoekster niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht kan prima facie niet worden weerhouden.

3.3.2.2.3. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Verzoekster verklaarde aan de politiediensten dat zij geen partner heeft in België met wie zij een duurzame relatie heeft en dat zij evenmin kinderen heeft in België. Er wordt verder herhaald dat verzoekster weliswaar voorhoudt 3 tantes en 2 kozijnen te hebben die verblijven in België, maar zij geen stukken voorlegt die aantonen dat het daadwerkelijk gaat om familieleden van haar en evenmin dat zij dan hechte banden heeft met deze personen. Zij legt ook geen stukken voor waaruit kan blijken dat deze personen effectief in België verblijven. Zij betwist het motief ook niet dat zij naliet tegenover het bestuur melding te maken van de aanwezigheid van familieleden in België. Uit de verdere bespreking in het kader van artikel 8 van het EVRM blijkt bovendien dat de relatie tussen verdere familieleden enkel onder de bescherming kan vallen van deze verdragsbepaling voor zover er sprake is van bijzondere afhankelijkheidsbanden. Dit blijkt op geen enkele wijze. Er kan op het eerst zicht dan ook niet worden vastgesteld dat enig gezins- of familieleven zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM ten onrechte niet in rekening is gebracht.

Verzoekster kan op het eerste zicht evenmin worden gevolgd in haar betoog dat op geen enkele wijze rekening is gehouden met haar gezondheidstoestand. In de bestreden beslissing wordt immers ingegaan op verzoeksters verklaringen aan de politiediensten dat zij epilepsie heeft en zij hiervoor medicatie neemt. Verweerder is echter van mening dat niet wordt aangetoond dat deze medische problemen verzoekster verhinderen te reizen of terug te keren naar haar herkomstland. Verzoekster, die ook thans geen enkel (begin van) bewijs voorlegt dat deze ziekte haar verhindert te reizen of zij hiervoor niet kan worden behandeld in haar herkomstland, toont op het eerste zicht niet aan dat deze motivering niet kon volstaan of haar gezondheidstoestand niet voldoende in rekening is gebracht.

Er blijkt verder niet dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet oplegt om rekening te houden met het sociaal leven van een vreemdeling in België.

In deze omstandigheden kan prima facie geen miskennis van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt vastgesteld.

3.3.2.2.4. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van herkomst onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land én de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (c)).

Verzoekster houdt onterecht voor dat het bestuur geen enkele toetsing heeft doorgevoerd aan artikel 3 van het EVRM. Inzake verzoeksters verklaringen dat zij epilepsie heeft en hiervoor medicatie neemt, stelt verweerder vast dat verzoekster hiermee nog niet aantoonst dat zij lijdt aan een ziekte die haar verhindert te reizen of terug te keren naar haar herkomstland. Hij wijst er hierbij op dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te verblijven louter omdat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat in casu niet blijkt dat er sprake is van een zeer uitzonderlijk geval waarin de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn. Verweerder houdt verder, in het kader van zijn toetsing aan artikel 3 van het EVRM, ook rekening met verzoeksters verklaring dat zij niet kan terugkeren naar het land van herkomst omdat ze problemen heeft met haar familie. Hij stelt vast dat aan de hand van dit ongestaafd betoog niet blijkt dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn die kunnen wijzen op een schending van artikel 3 van het EVRM.

Op geen enkele wijze neemt verzoekster de moeite concrete aanwijzingen naar voor te brengen dat zij omwille van haar epilepsie verhindert is te reizen of zij hiervoor dan niet verder kan worden behandeld in haar herkomstland. Zij concretiseert verder op geen enkele wijze waarom zij dan problemen zou hebben met haar familie in haar land van herkomst of waarom zij omwille van deze vermeende problemen dan een reëel risico loopt op behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM. Zij legt geen begin van bewijs voor dat kan wijzen op een dergelijk ernstig en reëel risico.

In deze omstandigheden maakt zij een ernstige grief in de zin van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk.

3.3.2.2.5. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een ‘fair balance’ moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een

migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat hij na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *'fair balance'* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins- of privéleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip *'familie- en gezinsleven'*, noch het begrip *'privéleven'*. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip *'privéleven'* een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

Verzoekster beroept zich op een gezins- en familieleven in België, waar haar partner hier verblijfsge-rechtigd is en zij hier 3 tantes en 2 kozijnen heeft.

Verzoekster betwist echter niet dat zij, toen zij werd gehoord door de politiediensten kort voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, verklaarde geen partner te hebben in België met wie zij een duurzame relatie heeft. Ook thans legt zij geen stukken voor die wijzen op een duurzame relatie die als gezinsleven onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen. Er wordt daarnaast herhaald dat verzoekster evenmin met concrete stukken aantoont dat zij dan andere familieleden heeft die daadwerkelijk in dit land verblijven en met wie zij effectieve en hechte banden onderhoudt. Er wordt in dit verband ook benadrukt dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat *“de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden”* (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Zelfs voor zover er alsnog familieleden zijn van verzoekster die in België verblijven, blijkt op geen enkele wijze een afhankelijkheidsrelatie tussen verzoekster en deze familieleden.

Verzoekster overtuigt dan ook niet dat zij zich kan beroepen op een gezins- of familieleven in België dat kan vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Verweerder heeft in zijn beslissing verder rekening gehouden met verzoeksters verklaring dat zij sociale banden heeft in België. Hij oordeelt dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM.

De Raad oordeelt dat van een vreemdeling die steeds illegaal in België heeft verbleven en die zich wenst te beroepen op een tijdens dit verblijf opgebouwd privéleven, mag worden verwacht dat deze met concrete elementen een beschermenswaardig privéleven zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM aannemelijk maakt. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan. Verzoekster beperkt zich tot het stellen dat zij een sociaal leven in België heeft opgebouwd en een bewering regelmatig contact te hebben met haar beweerde kozijnen in België. Dit wordt niet verder geconcretiseerd en hiervan ligt geen (begin van) bewijs voor. Hechte sociale banden blijken hiermee nog niet. Over hechte contacten met haar beweerde tantes in België spreekt zij niet. Verzoekster blijft op het eerste zicht dan ook in gebreke aan te tonen dat zij concrete en duurzame banden en contacten in België heeft ontwikkeld. Zij maakt niet aannemelijk dat zij, gedurende de tijd dat zij stelt in België te verblijven, een persoonlijk en sociaal netwerk ten opzichte van haar omgeving heeft in België, dat als privéleven onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen.

Nu een beschermenswaardig privé- en/of gezins- of familieleven niet aannemelijk wordt gemaakt, kan ook niet worden vastgesteld dat een verdere belangenafweging door het bestuur zich opdrong of in casu dient te worden doorgevoerd, of dat de bestreden beslissing hieromtrent een verdere motivering diende te bevatten.

Ten overvloede wordt ook nog opmerkt dat, voor zover alsnog een privéleven in België zou moeten worden aangenomen – hetgeen in casu evenwel niet blijkt –, er geen concrete hinderpalen voorliggen die verhinderen dat verzoekster opnieuw een privéleven opbouwt in haar herkomstland. Zij kan ook vanuit haar herkomstland via de moderne communicatiemiddelen contacten blijven houden met de personen die zij kent in België en deze kunnen haar periodiek komen bezoeken. De Raad wijst er ook nog op dat verzoekster wist, of diende te weten, dat haar verblijfssituatie in België vanaf het begin precair was en zij aldus geen verwachting kon koesteren hier een privéleven te kunnen opbouwen.

In deze omstandigheden kan op het eerste zicht een schending van artikel 8 van het EVRM, of van het fair balance-beginsel, niet worden vastgesteld.

3.3.2.2.6. Het middel is niet ernstig.

3.3.3. Verzoekster heeft geen ernstig middel aangevoerd. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

3.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS